

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Ըսի, ցարս փոխեմ երգի, որ ուրիշներ մըխիթարուին,
Զէ՛ որ սիրեեր կ'ամոխին երբ ցաւերը իրար փարին.
Յաւէն մարդը պիտի կրփի, բեռնաւորուին օրն ու տարին.
Աւսարհը հին, եկողներն նոր, կարգով պիտի գան ու այրին:

Ով որ ցաւէն այրիլ չ'ուզեր թող երբեք ալ չըզայ աւխարհ,
'Թէ եկեր է շուտ թող մեկնի՝ եթէ չ'ուզեր այրիլ ի սպառ.
Շատ կեցողը շատ կը տեսնէ, տեսածը լոկ ցաւն է անհար.
Յաւին պէտք է համակերպիլ, փա՛ռք Ասեղծող Բարերարին:

Յամենալ պահ մը դեռ սա ցուրտ մայրամուտին,
Կանչել մէկիկ - մէկիկ յուշերդ վայրավաշին,
Որ գան հեռուներէն, հեզի թելեր բերեն,
Ազատագրեն հոգիդ մութէն սա անդունդին:

Ինչպէ՛ս կը սիրեմ արահեսներդ բարձրազընայ,
Ու ծառերդ հրսկումի կեցած գիշերներն ամբողջ.
Արեւուն շողերուն տակ՝ ջրերուդ խինդն ու խոխոջ.
Մայր երկիր, սա սիրքս թող հեզի նըւէր մընայ:

Ու պահ մը դեռ պիտի ըզմայլիմ սա ծառերով վարսագեղ,
Պիտի՛ ունկնդրեմ հըրաւէրին բարձունքներու սրբաբաց.
Պիտի թախծիմ սա արեւուն հոգեվարժողը շրջեղ.
Պիտի անոյց - անոյց սըզամ երազներու անցն անդարձ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ